

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, JE-EUSTEAT Y BITEBABI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOSEPH MARTÍ Y FOLGUERA.

Dotat de dicció galana,
númen potent y cap clá,
escriu tant bè'l catalá
com la llengua castellana.

Lo seu nom tè avuy ressó
y es de tothom aplaudit
com á pensadó atrevit
y com poeta de debó.

¡PRIMAVERA!

Ab aixó de las estacions del any, passa lo mateix que ab las estacions dels carrils; la primera sempre es la més bonica, cómoda y agradable.

L'hivern es acceptable únicament pels rics, que poden anar en cotxe, escalfarse en habitacions alfombradas y provehidas de bona estufa y anar al Liceo en palco.

L'istiu es la gran estació per las cucas, perque ja se sab que al istiu tota cuca viu.

La tardó es simpática exclusivament als pajesos que bremen las vinyas y recullen los fruyts daurats dels arbres, convertintlos en pilas de duros.

Pero la primavera... ¡oh! la primavera es bona per tothom; pels rics, pels pobres, pels pajesos, pels ciutadants, pels sabis, pels tontos; hasta per las noyas, que may son tant monas y aixeridas com durant los tres mesos d'aquesta privilegiada estació.

¿No hi están conformes?

¿Sí? Pues fassinme un favor, que no 'ls costará cap quarto; cridin tots plegats ab mí:

¡Visca la primavera! ¡Viscaaaaa!

Siguém franchs: no hi ha ningú que digui tants disbarats com los poetas. Aquesta mena de subjectes tenen un sistema tant extrany y especial per mirar las cosas, que ab las sévas caborias arriban á embellir lo més extravagant y atrotinat de la creació.

Cantan cansons á la lluna, al llamp, á las aurenetas, á la nit fréstega, als cementiris y hasta á las cloacas: d'una formiga 'n fan un poema, d'un escardot una oda y d'un estornut un idili.

En lo únich que no tocan lo violón es en cantar la primavera; es precis ferlos justicia.

Perque la primavera es tant graciosa, tant amable y tant dolça, que s' ho mereix tot, tot, fins los cants dels poetes, per dolents que sigan....

¡Ey, menos los de 'n Cánovas! Aixó sería massa.....

°°

¡Ves ahont trobaran, per més bè que ho paguin, los quadros que un hom pot veure de franch durant aquestos deliciosos días de primavera!

¡Quíns dematins! ¡eh!

L' alba sonríu,
canta lo gall,
fresca rosada
ruixa lo vall.

No 's figurin que 's tracti de la Vall d' Aran. Qui diu vall, diu passeig de Gracia ó Parque ó Plassa Real. Perque la rosada es com la Providencia: se troba per tot arreu.

Y ¡quínas postas de sol! ¡alló es encantador, piramidal, sublime!

¡Aquell cel tant transparent que deixa arribar la mirada fins á las regions infinitas de la gloria, de manera que un hom se fa 'l cárrech de que veu los ángels, los serafins y tots los sants y santas de la cort celestial!

¡Aquell ambient tant pur y aromós que se n' entra pèl nas y per la boca, com un nuvol d' essencias d' aquestas més caras que venen de Paris.

¡Aquella brisa lleugera y fresqueta que rissa 'ls cabells dels que no son calvos y 'ns fa petonets á la cara ó al clatell segons la direcció que porta!

¡Aquellas.....!

En fi, jo no sè lo que 'ls succehirá á vostés contemplant una posta de sol; pero lo que es jo, puch assegurarlos que més de quatre tardes hi permanescut vuyt ó deu horas seguidas mirant l' esplendent astre del día desant sas dauradas trenas al altra banda de las montanyas vehinas.

°°

Reparin una cosa: durant la primavera no hi ha cap suicidi. Y si n' hi ha algún, será per equivocació, ja perque 'l protagonista ab la fredor d' un desengany s' haurá cregut trobarse al hivern, ja perque acalorat ab algún disgut s' haurá figurat que era al istiu.

Realment: ¿á qui se li ocorreix la estúpida idea de desferse 'l cap ab un tiro, ó estropellarse 'l coll ab una corda, ó malmetre l' interior de la persona ab mistos y sulfumant, en una época en que tot brilla, tot riu, tot convida á viure?

Que un hom tingui un' hora tonta y fassi un estrupici en aquells días en que 'l fret nos balda ó la calor nos escaliba, *santo y bueno*; pero ¿ara? ¿ara que 's pot anar perfectament sense capa, sense guants y si tant convè sense rè al cap? ¿ara que 'ls aucells cantan tant bè, las flors son tant divinas y al monument de Colon torna á treballars' hi?

Nó; ja fan bè de matarse 'ls que 's matan: lo home que en ple mes d' Abril fa dimisió de la vida, es indigne de ser viu.

°°

Reparin un' altre cosa:

Ara es quan l' amor fa de las sèvas: los casaments se realisan al istiu ó al hivern; pero la incubació 's verifica ara, durant la primavera.

L' home—y dispénsinme la comparació—es lo

mateix que una pomera. La sàvia ara comensa á bullir dintre de las sèvas venas, los brots apuntan desseguida, després neix la flor y á son degut temps compareixen las pomas.

Veure una nena, es sinónim de sentir lo moviment de la sàvia; los ays y sospirs del enamorat son los brots, lo *si* d' ella es la flor y 'l día del casament, es la aparició de la poma del amor conjugal.

Ho repeteixo, perque l' assumpto val la pena: ara es quan l' amor fa de las sèvas.

Per lo tant, quan surtin al carrè, vajan ab cuidado ab las miradas de las noyas, perque las desgracias abundan molt, y després Deu nos en quart d' un ja está fet.

°°

Diuen los qu' están forts en geografia y mapas, que hi ha al món una comarca ahont la primavera es eterna. Per un fabricant de manguitos ó brasers, comprench que la noticia no pot ser gayre agradable; pero per totas las personas de gust, que no 's guanyin la vida fent brasers ni manguitos, aquell país ha de ser com un colossal iman.

Lo qu' es á mí, ho declaro sense cap reserva, m' atrau, 'm crida, 'm xucla: no sè cap á quina banda cau; pero m' hi sento inclinat per una forsa irresistible y avassalladora.

A mí que no 'm vinguin ab xeringas ni observacions. La primavera es lo tot, la síntesis de la vida, la realisació de la felicitat: no admeto *peros* ni reparos de cap classe.

Noranta días tè la primavera: noranta días de ditxa complerta durant l' any, per mí.

Goso més en cada un d' aquestos noranta días, que en los dos cents setanta cinch que restan.

Durant aquestos días soch felis completament; tots me deleytan, tots m' embriagan, tots m' inundan de ventura... tots, tots per un igual.

Tots .. menos l' últim de cada mes.

Es lo día en que l' amo ve á cobrar-me 'l lloguer del pis.

A. MARCH.

RENAIXENSA CULINARIA

—¿Ahont va, senyor Magí, tant atalayat?

—¡Hola! M' arribo fins á casa perque no passin ansia per ma tardansa.

—¿Qu' encara ha de dinar?

—No 'm parli de dinar si no vol que tinga un tropell.

—¿Y aixó, per qué?

—Ca, home, ca; m' han fet anar al Restaurant y... ni may que hi hagués anat!.. ¡Ex!!!.. ¡Ja farà bon sol quan hi torni!

—¡Vaya uns esgarrafalls! Donchs miri, á mí, si 'm convidavan, cada día hi aniria. Del modo que vosté s' exclama, qualsevol se creuria que ha menjat ab fástich!..

—¡Naturalment! O sinó escolti: figuris vosté que 'ns han donat una sopa, com goma desfeta, que 'n diuen *potage*, sens dupte perque aquell such deu ser caldo de *potas*; després pernil de color tísich, molt bellugadís, com que l' han servit ab una cosa parenta del moviment continuo y que talment semblava aygua-cuit: á continuació, peix fregit ab llimona crua; acabat un tall de... ¡no 'm recorda!.. de... de... de *roig víf*. ¡Fastigosos! está

clar qu' es un plat roig, si quan lo serveixen encara la sanch ne raja! Per treure 'l mal efecte d' aquest, han servit un guisat... ¡horrorisis!!!.. compost de badella y olivas. ¡Ahont s' es vist coure las olivas!.. y per fi de porquerías un *mistech* ab patatas.

— ¡D' aixó se 'n diu un bon dinar!

— ¿Un bon dinar, diu? ¿Un bon dinar?.. No siga tonto: Miri, jo antes me posava la mostassa á las camas; donchs, porque ho sábiga avuy me l' han feta menjar per la boca... sí, senyor, sí; ¡per la boca!.. ¡ex!.. ab lo *roig víf*... y pastanaga y olivas cuitas... y escarxofas cruas... y remolatxa bullida... y formatje que camina tot sol... y...

— ¿Y callos, no n' hi han dat?

— Ca... ¿qué?

— Callos.

— ¿Ulls de poll? Y are ¿qu' es boig? ¿Ja sab lo que s' empatolla?

— ¡Y tant si ho sè! Miris: precisament porto á sobre alguns periódichs que, encara que atrasats, confirman lo que dich. Vegi; aquí t' *Brusi* del 8 de desembre, llegeixi:

— «*Café del Liceo. Plato del dia: Potage bisque d'ecrevisses. Callos á la moda de Caen.*»

— ¡Sinó que ho veig no ho creuria!

— ¿Y 'l del dia 2?

— Veyám. «*Tallerini gratin.*» ¡No ho entench! Que tallin y que gratin... pero ¿qué? ¿qué es lo que 's deu gratar y tallar?

— No res; continuhi.

— «*Día 6 Poule sauté Marengo.*» ¿Qué vol dir poule?

— Vol dir gallina.

— Dochs tinch de confessar que gallina ab marenas no crech que 'm fes molta gracia.

¿Veyám aquest altre? «*Día 7, Cannalons á la Napolitana.*» ¿Hasta canalons de Nápol? ¡Librecambistas!... Lo dia menos pensat son capassos d' empassarse cloacas de París. ¡May hauria dit que fossin tant bruts!

— Miri aquest altre.

— «*Día 13 Rabiolis au parmesan.*» ¡Que rabiosos! D' aixó 'n vindré á menjar lo dia que vulgui mossegar á la dona.

¿Veyám lo dia 15?..

«*Epigrammes d'agneau á la jardiniere.*» Lo dia menos pensat no servirán epigramas y jardineras, sinó poetas estantissos á la llauna y conductoras rostidas.

— Vegi si entén lo del dia 16.

— Dónguim: «*Ris de veau á la Montpensier.*» Vaya si l' entench: veu, res de bo es en Montpensier.

— ¿Y aquests altres?

— No 'n vull veure cap més. Désils, que crech me produhirían una indigestió.

¡A quin temps hem arribat! Del sigle dinou, jo no 'n diria lo sigle de las llums, sinó 'l sigle de las estranyesas.

Avants, arengadas á la brasa, bacallá esqueixat, romesco, escudella d' arros y fideus, carn d' olla sense treure 'l segí, farinetas, bledas y cols bullidas, sebas de revés, sopa ab mandonguillas, esberginias y xiribías, cargols á la patarrellada, rovellons á la grayella, monjetas ab lloillo, y en fi, totas aquellas sabrositats bucólicas, catalanas per essencia, per potencia y per dret de prioritat.

Avuy, fins ulls de poll, epigramas y canalons.

Quan veig aquests noms tant estranys no desespere de que vinga un dia que á la carta de las fondas s' hi llegeixin noms per aquest istil:

Locomotoras á la Gambrinus, Municipals á la

doba, Calsotets á la grayella, Artillería á la Bayonesa, primeras pedras en salsa, Operas al ast, y porque 's puga digerir, en lloch de Mantecados de xufa, Vigilants gelats del temps.

— Vaji á la Fonda de la Marina y si demana una zarzuela li donarán un plat fins allá; si pretén un plat de pedassos, li servirán una racció de tripas; si en aquell bodegon que 'n diuhen «*Al vermouh*» demana una mitja racció de salteados, veurá vosté que...

— ¡Calli! Tant m' altero quan aquestas cosas veig ó sento, que ja tinch la resolució feta de promoure lo renaixement de la cuyna catalana.

— ¡Tant mateix ho agafa massa pels cabells!

— ¿Cóm s' entén? ¿No hi ha renaixensas de la literatura? Donchs d' avuy en avant també n' hi haurá de culinarias, y procurarém que la cuyna catalana ocupi un lloch preferent en l' equilibri gastronómich-bucólich-europeo. Y Catalunya será una potencia culinaria, porque als que s' hi oposin los atiparém de bitxos y all-y-oli, vi de peseta y ayguardent de la forta, y per forsa dirán ab convicció davant tals probas, que la cuyna catalana es la millor del món.

TAUMALIPICH-TEMIUQ.

¿Cóm podré pintarlos l' entussiasme que va produhir un fragment dels *Nibelungos* tocat en un dels últims concerts del Liceo!

Confessém que si el célebre Wagner va adelantarse als seus temps, vivim avuy, en quan á música, en plena era del porvenir.

∴ Una de las obras qu' en punt á execució més satisfet m' ha deixat, es seus dupte *La escuela de los maridos*, representada al Principal. Tant la Tubau com en Mata, van estar inimitables. No poden matisarse millor dos papers com los de pupila y de curador que respectivament representavan: alló no es dirlos sinó brodarlos.

∴ A *Novedats*, s' ha estrenat una divertida pessa del Sr. Colomer, titolada *Un sogre de Damocles*. Lo públich va fers'hi un bon panxó de riure. ¿Qué més se necessita tractantse de una obra que no t'è més propósit que aquest?

Diumenje va posarse en escena 'l drama realista *Teresa Raquin*, que com á traducció deixa molt que desitjar, ab tot y venirnos de Madrid, ahont en qüestions de llenguatje son tant tocats y posats. Lo drama de Zola t'è dos actes que despertan l' interés; un acte tercer que se 'n va molt amunt; si 'l quart estigués á la mateixa altura, sería un drama d' aquells que fan atmetlla.

En l' execució van distingirs'hi la Sr.ª Mena y 'l Sr. Tutau, y de un modo especial la Sr.ª Monner qu' en lo final del ters acte sapigué entussiasmar al auditori.

Y ara que parlo de *Novedats*. Dijous, dia en que 's verifica lo benefici del director. Sr. Tutau, s' estrenará 'l jugueta cómich del nostre estimat amich C. Gumá, que t'è per titol *Gos y gat*.

∴ En lo *Tivoli* continúa representantse ab molt éxit *La vuelta al mundo*. De gent no 'n vulguin més.

— Per dos ralets podém donar la volta al món, ¡tira peixet! deya un espectador.

—Diumenje hi portarè al noy, deya un pare de familia: qu' estudihi geografia.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

—Dóna avuy concert l' Estrada
y val un duro l' entrada;
pero serà cosa bona.

—Donchs que no l' entench te juro,
si la entrada costa un duro
¿per qué dius primer que 'l dóna?

UN TAPÉ Y F. DE T.

—¿Qué tal? ¿Qué li diu lo metje?
—Diu que faig molt mala cara.

—Y no ho erra, D.ª Clara
¿cóm que sempre ha sigut lletja!

EUDALT SALA.

—Ja fa días tè en Tomás
un fort cólich y en Canudas
diu que 's dóna á Satanás.
—A mí 'm sembla qu' en tal cas
es millor que 's dongui á Judas.

S. Ust:

—¿Guárdis bè, Sr. Montalvo,
de tocar-me un sol cabell!
(Aixó ho deya en Gil, qu' es calvo
desde 'l front fins al clatell.)

S. U. S. T.

Se 'ns ha relatat lo següent:

Una senyora viuda de fresch va presentarse á la parroquia de Sant Pau, á demanar permís per celebrar los funerals del seu marit en la iglesia de Santa Clara.

Y un sotana que allí hi havia, sens dupte al veure que se li escapavan uns quants duros, va insultar á la senyora tractantla de qualsevol cosa.

Pero Srs. del clero, si volen exercir lo seu ofici de la manera deguda, aprenguin á tenir las consideracions necessarias al públich, al qual serveixen.

Jo ja veig que hi ha competencias que á un hom' lo treuhen de test; pero en aquests cassos lo millor es quedar-se 'ls insults al pap, que res se 'n tréu de desfogarse.

Entrin á qualsevol botiga de la Boquería, y si no s' avenen sobre 'l préu de un article, diguin al duenyó que anirán á comprarho á la botiga del costat, y no per aixó s' enfadará, y si s' enfada procurarà no ferho véure.

Are bè: ¿han de ser més mal educats los capellans que 'l més ínfim botiguer?

Lo Brusi está tan mal humorat perque 'ls regidors del Ajuntament de Barcelona 's dedican á fer discursos, que demana que se celebrin las sessions á porta tancada.

La cabra siempre tira al monte.

Y 'l Brusi qu' es una cabra molt vella, tira sempre als anys que precediren á la revolució de Setembre.

Aquí á Espanya s' ha tractat algunas vegadas de fer cantar donas á las iglesias y no ha sigut posible.

Las donas no son de Dèu.

En cambi á París está á punt de celebrarse la boda de una filla de Gounod y cantarà á l' iglesia una prima-dona de la Gran Ópera.

Pero encare hi ha més:

Arriba á París lo gran pianista Listz, y aprofitant la seva presencia, 's disposan á executar la gran misa composta pèl célebre artista.

¿En un teatro?

No senyors: en una iglesia.

Y á vint pessetas la cadira.

—¿Vint missas per una missa!.. dirá 'l rector de Sant Pau. Ab una d' aquestas que 'n tingui cada any, res me faria que 'ls feligresos anessin tots á fer funerals á Santa Clara!

En un poble de la provincia de Salamanca, un mestre de minyons va donar tant bella cossa á un pobre noy d' estudi, que va deixar-lo mort en sech.

S' ignora si aquest fulano havia estudiat per capellá avants de cursar pedagogia.

Es á dir *peda-gogia, pota-gogia.*

Preparinse per sentir á la Donadio en la próxima temporada de Pasqua.

Segons tinch entés, lo Sr. Bernis l' ha contractada.

—¿Pero no deyan que s' havia fet monja?

No pas per are.

Es alló que deya un castellá:

—A una artista como la Donadio, sería una iniquidad hacerla cantar en el coro.

Calculin si será erudit el *Correo catalan*.

¿Saben de que ve 'l nom de Boquería? De haverse exposat en lo siti que actualment ocupa uns pica-portas que un conde de Barcelona va conquistar en la ciutat de Córdoba. Tota la gent se las mirava ab un pam de boca oberta. Y de aquí 'l nom de Boquería.

Sembla estrany ¿eh? Donchs jo puch anyadir que á un d' aquells babaus, que si hagués viscut fins avuy, sería suscriptor ó tal vegada redactor del *Correo catalan*, van ficárseli tantas moscas á la boca, y va agafar tal indigestió, que va anar á morir en un dels carrerons del carrer de Flassaders, que desde llavors va dirse carrer de las Moscas.

Al hospital de Tarragona hi ha entrat una dona enfitada.

Pero de un enfit especial. ¿Calculin! Un enfit de bitllets de banch..... pero falsos.

Ella s' havia empenyat en ferlos passar, y ventse sorpresa va tragarse 'ls.

Pero ni aixís los ha pogut fer passar.

L' administració d' Estancadas ha donat ordre terminant als estanquers de que cada saca que fassan, siga quan menos de la mateixa importancia que l' any anterior. D' altra manera perdrán l' estanch.

Y d' aquesta manera 'ls pobres estanquers s' exposan á perdre l' *oremus*.

Perque are com are 'ls cigarros son tant humits que ab lo temps ab que avants se 'n fumavan dos ó tres, are se 'n fuma un y ab prou feynas.

En vista de l' exigencia de la administració d' Estancadas, proposo que s' augmenti la doctrina cristiana, ab un nou deber que tindrà tota persona de bons sentiments.

No n' hi ha prou ab fer caritat als pobres.

Será necessari ademès, comprar tabaco als estanquers.

Me sembla que 'ls veig, sentats al pedris del estanch y exclamantse ab vèu llastimosa:

—Comprim aquesta cajetilla, per la mor de Dèu.

Lo concurs d' escultors per l' estàtua que ha de servir de remat á la nova cúpula de la Mercé se ha verificat á porta tancada, contra la costum que hi havia en cassos semblants d' exposar los traballs dels artistes en competencia.

A no ser que tractantse de la Verge de la Mercé 'l jurat esperi algún prodigi, per premiar no la obra que sembli més artística, sino la que fassa més aviat algún miracle.

Pregunta un periódich:

—¿Es cert que hi há un regidor en l' Ajuntament de Barcelona que 's cuyda del servey de limpieza pública y tracta directament ab los escombriaires, colocantlos, despedintlos y pagantlos sense intervenció de cap empleat?

¿Bruticia tenim?

Donchs fora contemplacions.... ¡Un cop d' escombra!

Un professor italiá ha inventat un nou procediment per embalsamar cadáveres.

Consisteix en varias manipulacions químicas que donan per resultat la petrificació dels difunts.

Sense necessitat de la química crech jo que pot obtenirse un resultat idéntich.

Preséntinse candidats ab esperansa de guanyar, y si 'ls estafan l' acta 's quedarán de pedra.

Está probat.

A la Plasa Real, avants hi havia jardinets y van plantarhi acacias.

Are arrenean las acacias y tornarán á ferhi jardinets.

Ja ho diuhen los italians:

«¡Per troppo variar natura é bella!»

Pero 's podría anyadir:

«¡Nos costa 'l variar casi una orel-la!»

Se 'n recordan del ruído que va armar á son temps *Lo Castell dels tres dragons?*

Pues la quarta edició de la popular *gatada* de 'n Pitarra, lo més fecundo dels autors dramátichs catalans, acaba de publicarse d' una manera qu' enamora.

Judiquin vostés mateixos. Un paper del millor que corra, 56 planas d' impressió compacta y claríssima, una infinitat de dibuixos intercalats en lo text y la cuberta corresponent.

Pero ara vè la bona. Vostés suposarán que un tomet aixís val 8 rals, ó potser 6, ó lo menos 4; donchs no senyors: no 'n costa més que dos, dos ralets, cinquanta céntims de pesseta.

¿Qué tal? ¿pot demanarse més per tants pochos quartos?

L' arquebisbe de Valencia acaba de obligar á tot lo clero de la seva diócessis á regirse per unas mateixas tarifas.

A la quènta, allá, com á tot arreu, se cometían grans abusos, fins al extrém de veure's obligat l' arquebisbe á pendre un determini.

Aquí á Barcelona 'l clero llaura com vol, y 'l bisbe fá 'l desentés.

Per anar al cel, no hi ha més drets de Aduana que 'ls que tenen á bé cobrar los carrabiners del clero... y 'l bisbe, ó siga 'l jefe del resguardo, fa 'ls ulls grossos.

Y lo més curiós es la competencia que 's fan las distintas iglesias... Uns funerals de la mateixa categoría costan á la Catedral tres vegadas menos qu' en moltas parroquias.

—Sembla talment, deya un pare capellá indignat, que la religió se 'n vaja á ca 'n Taps, y que á la Catedral liquidin per retirarse del negoci.

Dijous, dia 15, s' estrenará en lo *Teatro Ribas* una inspirada llegenda castellana, de un conegut escriptor, que 's titula *La Cruz de Castellar*. Desde are ja li augurém un éxit.

L' ultim divendres, trobantnos per casualitat al *Teatro Romea*, vam tenir ocasió de presenciar los exercicis de prestidigitació, sonambulisme, nigromancia y altres desgracias, realisats per un individu que 's veu qu' es molt home de bè; pero que ha equivocat completament la vocació: per fer dormir criaturas, y hasta personas grans, es la nata.

Ab tot, á nosaltres va causarnos un efecte estrany; ¿saben qué 'ns semblava veyent las angustias d' aquell artista? Que 'ns afaytavan á repel y ab una navaja oscada.

Un eco del hivern passat:

Un pillet fica la mà á la butxaca de una senyora que passava per la Rambla, la qual se 'n adona y li diu:

—¿Qué buscas aquí?

Lo pillet sense inmutarse:

—Dispensi: m' escalfava las mans.

Se tracta de un advocat molt cansoner, que quan á l' Audiencia agafa las cartas, es quèstió de anarsen perque no acaba may.

—¡Es molt pesat! diu un procurador, condemnat á séure al péu de la seva taula á l' hora de las visitas.

—Donchs mira, li respon la seva senyora: si ell es pesat, cregas que la seva dona es molt lleugera.

—Are m' explico perque van casarse, fa 'l procurador: aixís reunintse tots dos deuhen fé 'l pés just.

En un tribunal:

President:—¿Quin estat es lo seu?
Acusat:—¿Qué vol que li digal.. Un estat molt trist, pero molt trist.
President:—¿Y en qué s' ocupa? ¿Qué fá?
Acusat:—Ay senyor, ¿qué vol que fassi? La desesperació de la mèva familia.
 Es de nit, en época de revolta.
 Lo centinella de Atarassanas creu veure un bulto y crida.
 —¿Quién vive?
 Y 'l bulto respon:
 —Oficial.
 —De quin cós? pregunta 'l centinella.
 —¡Oficial de sabaté!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Pe-re-la-da.*
2. Id. 2.ª—*Pa-ga-no.*
3. SINONIMIA.—*Clara.*
4. ANAGRAMA.—*Calor-Lorca.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bartoméu.*
6. CONVERSA.—*Olot.*
7. TERS DE SÍLABAS.—
                                   E LE NA
                                   LE VI TA
                                   NA TA LIA
8. GEROFLÍFICH.—*Per indostanesos al Indostán.*

XARADAS.

I.

Van sortir á matar cassa
 en Sala, en Mas y en Badó
 y com no tenen catxassa
 y dos-tres bè dí es de massa
 que van omplirne 'l sarró.
 Y 'm deya ahir un dels tres,
 que sempre que total, junts,
 á segona-tres no més
 que sis dos-primera al revés
 farán al menys cinch difunts.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

A ca'n Dimas un tercera
 vaig aná á dos-hu invertida,
 vam menjar un bon primera
 y en 'cabant va cantá en Pere
 una total molt sentida.

S. U. S. T.

ANAGRAMA.

May total lo mèu nebot
 de quin poble es natural,
 quan molts cops li diu la Tot:
 —Ets del poble de Total.

EUDALT SALA.

MUDANSA.

Jo conech una modista
 que tè un tipo angelical
 y diu que ballant lo tot
 li passen tots los total.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom de home.
 4 5 7 2 3 2.—Pèls capellans.
 1 2 3 7 2.—Per abrigarse.

- 1 2 4 2.—Per pica.
 3 2 4.—Part del cos humá.
 1 2.— » » » »
 7.—Una lletra.

T. GASMAZO.

TRENCA-CLOSCAS.

MARCHA A SUIS.

Combinar aquestas lletras de manera que formin lo nom de un carrer de Barcelona.

ANGEL GARCÍA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..

Primera ratlla horisontal y vertical: nom d' home.—
 Segona: idem de idem.—Tercera: idem de dona.

UN DIPLOMÁTICH.

GEROGLÍFICH.

×
 K R
 d
 IIIII
 IIII
 K R
 d
 DI

P. PETIT DE REUS.

SINGLOTS POÉTICHS, AB NINOTS.

GATADA CABALLERESCA EN DOS ACTES, EN VERS Y EN CATALÁ,
 ORIGINAL DE

D. SERAFÍ PITARRA.

Forma un quadern de 56 páginas, ben imprés y val sols 2 rals. Se ven en totas las llibrerías, kioscos y correspon-sals de *La Campana de Gracia y Esquella.*

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.